

УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЧО-ГОСПОДАРСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Протягом тривалого часу сільськогосподарські підприємства функціонують в ринкових умовах, що не могло не позначитися на результатах їх виробничо-господарської діяльності. Вихід із складного економічного становища зумовлено необхідністю проведення перетворень в управлінні підприємствами, в зв'язку з чим необхідно в систему управління впроваджувати ринковий інструментарій, який дасть можливість оптимального використання наявних матеріальних і фінансових ресурсів.

Аналіз діяльності сільськогосподарських підприємств показує, що одним з ключових джерел вдосконалення виробничої діяльності є резерви, пов'язані з максимальним використанням наявних посівних площ і сільськогосподарської техніки.

В умовах високо конкурентного ринку особлива роль повинна відводитися резервом управління комерційною діяльністю як складової частини безперервного виробничого процесу. Адже, чималі резерви управління виробничою діяльністю закладені в скороченні режимі низької продуктивності ручної праці, яка присутня у виробничих системах вітчизняних сільськогосподарських підприємств. Тому необхідно впроваджувати в процеси виробництва поряд з інноваційними технологіями комп'ютеризовані автоматичні засоби з використанням комунікаційних мереж. Особливо це актуально для підприємств тваринницької галузі, сучасні виробничі системи яких вимагають високого ступеня автоматизації процесів. На наш погляд, використання інформаційних та комп'ютерних технологій дасть змогу досягти істотних результатів в економії трудових ресурсів і підвищити ефективність управління виробництвом. При цьому наголос необхідно зробити на інноваційно-технічну реконструкцію аграрного виробництва з високим ступенем оновлення сільськогосподарської техніки і технологій.

Усунення цих чинників обумовлена потребою вдосконалення управління сільськогосподарським підприємством. При цьому важлива роль повинна відводитися поліпшенню системи управління підприємством, що впливає на всі фактори життєдіяльності. Відповідно до цього першочерговими завданнями управління для сільськогосподарського підприємства повинні бути визначення і класифікація ринкових потреб, виявлення їх місця і ролі в процесі виробництва продукції, розробка і впровадження належних організаційних форм управління економічним, виробничим, господарським механізмами. При цьому поліпшення організаційних форм управління сільськогосподарським підприємством може мати системний характер, підкорятися законам ринку і визначатися необхідним переліком процедур, які визначають порядок управління. Безумовно, основною характеристикою управлінської структури підприємства аграрного сектора як системи повинно бути її єдність, що відображає окрему послідовність взаємопов'язаних і взаємозалежних зв'язків між елементами системи. В реальній ситуації це визначає такі форми прояву цілісності, як деяка нероздільність принципів всіх складових і ступенів системи управління з урахуванням методів управління і їх практичного використання для вирішення різноманітних завдань сільськогосподарського виробництва.

Грунтуючись на цілях і завданнях в якості головних напрямків формування системи управління виробничо-економічною діяльністю підприємства на сучасному етапі, слід:

- провести інвентаризацію земельних ділянок;

– провести фінансово-економічний аналіз землекористування;
– удосконалити стратегічне управління підприємством в цілому, як основний спосіб підвищення ефективності використання земельних ресурсів.

Отже, сутність управління виробничо-економічною діяльністю сільськогосподарських підприємств полягає в систематичній, цілеспрямованій діяльності суб'єкта управління бізнес-одиниці з пошуку і реалізації організаційно-управлінських, економічних, селекційних і генетичних, екологічних інновацій з метою зміни продуктивних властивостей об'єкта управління і отримання економічного, екологічного або іншого виду ефектів.

Таким чином, управління сільськогосподарськими підприємствами має розглядатися в якості стратегічної альтернативи, пов'язаної з плануванням виробничої діяльності. Вирішити проблемне питання стабільного розвитку можливо за рахунок формування та імплементації на макро- і мікрорівні цілісної концепції організаційно-економічного механізму управління аграрних підприємств.

Література

1. Журавльова Т. В. Особливості бюджетування в управлінні сільськогосподарським підприємством / Т. В. Журавльова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). – 2014. – № 2. – С. 71-75. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znptdau_2014_2_17.

2. Красноруцький О.О. Підвищення ефективності системи управління сільськогосподарським підприємством / О.О. Красноруцький // Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва. Сер. : Економічні науки. – 2014. – № 4. – С. 24-30. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkhnau_ekon_2014_4_5

3. Семенова А.Ю. Економічний механізм управління сільськогосподарським підприємством: теоретико-методологічний аспект / А.Ю. Семенова // Вісник Полтавської державної аграрної академії – 2012. – № 3. – С. 186-190.

Ольга Плекан

Тернопільський національний економічний університет

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сьогодні неможливе управління підприємством без планування господарської діяльності на всіх рівнях: оперативному, тактичному й стратегічному. На стратегічному рівені приймаються життєво важливі управлінські рішення для подальшого розвитку підприємства.

Стратегія - це спосіб досягнення результату, що сформульований у вигляді мети. Формування стратегій є процесом, у ході якого керівники встановлюють місію, систему цілей, обирають стратегії, а також визначають усі складові (компоненти) процесу стратегічного управління.

Як зазначає Б.М. Мізюк, єдиної стратегії для всіх суб'єктів господарської діяльності не існує, як не існує й єдиного універсального методу стратегічного управління.

Так, Пітер Друкер підкреслював, що в основі стратегії суб'єкта господарювання має бути створення того, що має «цінність» для споживача, а не того, що стало «продуктом» для виробника. По суті це один крок, який відділяє сприйняття реалій споживача, як складової частини продукту від розуміння продукту як джерела цінності, за яку насправді платить споживач». За твердженням Пітера Друкера